

Jelisaveta Vasilić
Beograd
ul. Molerova br. 70

Pravno mišljenje

Obim restitucije kod raskida ugovora zaključenih u postupku privatizacije sa posebnim osvrtom na pravo iz člana 1 Protokola 1 Evropske konvencije o ljudskim pravima kroz privatizaciju Hotela "Prag"

Činjenično stanje

Tužilac, prvotuzni i drugotuzeni su bili učesnici u privatizaciji tako što je tužilac bio prodavac društvenog kapitala, prvotuzeni je bio predmet privatizacije, odnosno predmet prodaje je 70% društvenog kapitala prvotuzenog i drugotuzeni je bio kupac 70% društvenog kapitala prvotuzenog.

U skladu sa ugovornim odredbama, kupac je preuzeo obavezu da izvrši promenu pravnog oblika subjekta privatizacije, odnosno da registruje akcionarsko društvo i da u roku od 30 dana od zaključenja ugovora izvrši upis akcija u Centralni registar hartija od vrednosti.

Sve navedene obaveze, u odnosu na promenu pravne forme društva, kupac je izvršio: doneta je odluka: o promeni pravne forme društva; o prvoj emisiji akcija gde je ukupan kapital društva izdelažen na akcije nominalne vrednosti 500 dinara; izvršena je registracija akcionarskog društva; izvršen je upis vlasništva akcija u Centralnom registru hartija od vrednosti i upisana je zaloga u korist Agencije kao sredstvo obezbeđenja plaćanje cene kapitala.

1. Prva emisija akcija izvršena je da bi se kapital podelio na akcije i da bi akcije dobio kupac i zaposleni. Pošto se radi o poznatim akcionarima u postupaku privatizacije, prva emisija je izvršena nejavnim upisom akcija. Kupac je na ovaj način postao vlasnik 141.682 akcije. Na ovim akcijama odmah je izvršen upis vlasništva akcionara u Centralnom registru na koji način je kapital postao privatni odnosno akcionarski. S obzirom na plaćanje cene kapitala u ratama tužilac je obezbeđen zalogom na akcijama drugotuzenog.
2. U skladu sa ugovorom, kupac je preuzeo obavezu da izvrši investiranje što je kupac i učinio na taj način što je uložio iznos od 16.437.000,00 din u subjekt privatizacije. U vezi sa ovim ulaganjem u skupštini društva je doneta odluka 26.06.2008 godine o povećanju osnovnog kapitala društva putem druge emisije akcija serije B i upis akcija iz ove serije je izvršen u nejavnoj emisiji. Na ovaj način kupac je postao vlasnik 32.874 akcija.
3. Dana 13.04.2009 godine skupština društva je donela odluku o povećanju osnovnog kapitala emitovanjem 300.000 akcija treće emisije. Ovaj postupak nije obavljen u okviru obaveza iz ugovora o privatizaciji pa je izvršen javnim upisom

akcija , uz učešće Berze i Komisije za hartije od vrednosti na berzanosom tržištu. Na ovaj način je trećetuženi postao vlasnik 298.847 akcija serije C .

4. Agencija, kao prodavac društvenog kapitala u postupku privatizacije bila je obaveštena o emisijama akcija, koje su emitovane u cilju izvršenja obaveza iz privatizacionog ugovora i Agencija nije stavila ni jednu primedbu na odluke skupštine na osnovu kojih je izvršena prva emisija akcija serije A, što Agencija nije učinila ni u odnosu na odluku o drugoj emisiji akcija serije B. Agencija nije imala primedbi na te odluke ni kada je vršila kontrolu izvršenja ugovora. Agencija nije stavila kupcu nikavu napomenu da druga emisija akcija serije B , 32.874 akcija predstavlja povećanje kapitala u visini ugovorene investicije i da ta emisija nije u vlasništvu kupca, nego da su to sopstvene akcije subjekte privatizacije u smislu člana 41 st. 2 Zakona o privatizaciji . Međutim kako je kupac već prodao akcije druge emisije ovu grešku Agencija je ispravila rešenjem od 13.01.2010 godine na taj način što je od prve emisije akcija 141.682 koje su vlasništvo kupca, oduzela je 32.874 akcije (ostalo 108.808) i iste su u CR upisane kao sopstveni kapital prvotuzenog .
5. Stanje vlasništva nad akcijama je sledeće : prvotuzeni raspolaže sa 32.874 sopstvenih akcija stečenih obaveznom investicijom kupca u smislu člana 41 st. 2 Zakona o privatizaciji ; Akcijski Fond je vlasnik 108.808 akcija i trećetuženi je vlasnik 375.443 akcija koje su stečene i to: 298.847 akcija u berzanskom postupku, kupovinom treće emisije akcija i 76.596 akcija kupljenih u berzanskoj trgovini akcija prve i druge emisije akcija.

Primena propisa

Tuženi trećeg reda

1. U smislu člana 199 ZPP više lica može biti tuženo istom tužbom ako su sva ta lica u pogledu predmeta spora u pravnoj zajednici , ako obaveze proističu iz istog činjeničnog i pravnog osnova, odnosno ako se radi o obavezama iste vrste koje se zasnivaju na bitno istovrsnom činjeničnom i pravnom osnovu .

- a. U konkretnom slučaju između trećetuženog i ostalih stranka u sporu ne postoji pravna zajednica niti obaveze proističu iz istog činjeničnog i pravnog osnova niti su obaveze zasnovane na istovrsnom činjeničnom i pravnom osnovu , a što proizilazi iz navoda u tužbi kao i iz navoda datih u toku postupka . U tužbi je tužilac obrazlagao odgovornost tuženih i iz tog obrazloženja jasno proizilazi da tuženi nisu u pravnoj zajednici , da su njihovi statusi zasnovani na različitim činjenicama i da osnov njihove odgovornosti nije istovetan.
- b. Prvo i drugo tuženi jesu u pravnoj zajednici sa tužiocem jer je njihov odnos nastao u postupku privatizacije po osnovu ugovora o kupoprodaji društvenog kapitala pa isti mogu biti utuženi jednom tužbom .
- c. Međutim ovom tužbom ne može biti obuhvaćen treće tuženi , jer on nije učesnik u postupku privatizacije , niti je privatizacija bitna u odnosu na trećetuženog, koji je bio savesni kupac treće emisije akcija , koja je obavljena na tržištu hartija od vrednosti . U berzanskom postupku trgovanja akcijama , Komisija za hartije od

vrednosti je odobrila prospekt prvotuzenog za izdavanje hartija od vrednosti rešenjem br.2329/4-09 od 7.05.2009 godine i odobrila je izdavanje hartija od vrednosti rešenjem 2329/9 dana 10.06.2009 godine. Na osnovu ovih rešenja Komisije ,koja je nadležna da donosi ove upravne akte u skladu sa odredbama Zakona o tržištu hartija od vrednosti , izvršeno je trgovanje na Berzi .Prema tome trgovinom na Berzi , trećetuženi je stekao vlasništvo nad prvotuzenim u visini 298.847 akcija treće emisije .

- d. Tužilac traži utvrđenje ništavosti odluke prvotuzenog od 13.04.2009 godine o povećanju kapitala za iznos od 150.000.000.00 godine na osnovu koje odluke je izvršena treća emisija akcija i da se utvrdi da trećetuženi nije vlasnik akcija emitovanih u trećoj emisiji akcija, odnosno da se trćetuženom oduzme njegova imovina.

Trećetuženi kao treće lice koje je učestvovalo u berzanskoj trgovini ne interesuje odluka prvotuzenog o povećanju kapitala od 13.04.2009 godine i odnos prvotuzenog, drugotuzenog i tužioca , jer pobijana odluka bila je predmet razmatranja u upravnom postupku od strane Komisije za hartije od vrednosti, koja je u berzanskom trgovanju garant zakonitog postupka .Trećetuženi je kupovinu akcija izvršio na Berzi, isplatio je cenu akcija i postao je vlasnik prvotuzenog u visini kupljenih i plaćenih akcija treće emisije .U odnosu na trećetuženog isključena su sva pravila o pobijanju odluka skupštine . Naime interesi trećetuženog kao trećeg lica zaštićena su isključenjem pravila pobijanja odluka skupštine u smislu člana 305 st. 2 Zakona o privrednim društvima , jer pobijanjem odluke bitno bi se ograničila prava trećih lica stečena u dobroj veri što je protivno standardu zaštite savesnih trećih lica Prema tome trećetuženi je kupio treću emisiju akcija po postupku i na način koji je određen Zakonom o tržištu hartija od vredosti.

Trećetuženi je kupio 32.874 akcija u vanberzanskom trgovanju od drugotuzenog, kao vlasnika akcija .Naime ovu kupovinu trećetuženi je izvršio na osnovu uvida u podatke o vlasništvu koji su upisani u u Centralnom registru, koji predstavlja javnu knjigu za koju između ostalog važi načelo tačnosti upisa . Prema tome trećetuženi je izvršio uvid u CR i utvrdio je da je drugotuzeni vlasnik te je ivršio kupovinu od vlasnika , jer u smislu člana 196 st. 4 Zakon o privrednim društvima izričito je predviđeno da se akcionarsko društvo, kao i akcionari ne mogu ogrničiti u prenosu odnosno raspolaganju akcijama .

Tužba tužioca u delu koji se odnosi na trećetuženog nije uredna ne samo iz razloga što trćetuženi nije ni u kakvoj pravnoj zajednici sa ostalim strankama u sporu zbog čega ne može biti utužen u ovom sporu ,nego i iz razloga što tužilac u odnosu na trećetuženog nije naveo ni jednu činjenicu niti dokaz iz koga proizilazi osnov tužbenog zahteva . Naime tužilac nije naveo činjenice niti dao dokaze iz kojih proizilazi da je trećetuženi učestvovao u donošenju pobijane odluke, da je trećetuženi nesavestan , da je dužan da , bez obzira što je svoje akcije kupio i platio njihovu cenu , prizna da mu se oduzmu akcije odnosno nije naveo propise koji dozvoljavaju da se treće tuženi liši svoje imovine .

Tužilac se poziva na opšti interes za vođenje ovog spora , ali ga tužilac ne obrazlaže pa je očigledno da je potrebno detaljnije obrazložiti šta je to opšti

interes u odnosu na imovinu , jer je očigledno da tužilac uopšte ne poznaje šta je to zaštita imovine, koju je trećetuženi stekao na zakonit način.

U smislu člana 1 Prvog protokola uz Evropsku konvenciju o ljudskim pravima koje pravilo je ugrađeno i u Ustav, svako fizičko ili pravno lice ima pravo na mirno uživanje svoje imovine i niko ne može biti lišen svoje imovine osim u javnom ili opštem interesu i pod uslovima predviđenim zakonom i međunarodnim standardima.

Iz navedenog teksta jasno proizilazi da ovaj tekst ima tri pravila i to: princip mirnog uživanja imovine , razloge za lišavanje, odnosno ograničenje imovine i zakonsko određenje načina i uslova za lišenje imvine.

U odnosu na prvo pravilo mora se utvrditi da li postoji pravo na imovinu . U gornjem tekstu trećetuženi je obrazložio da je do imovine došao na zakonit način trgovanjem na berzi .

Akcije su imovina što proizilazi iz člana 13 i 14 Zakona o privrednim društvima, ali i iz stava Evropskog suda za ljudska prava koje je pruželo precedentni sistem iz anglosaksonskog prava .

U slučaju Evropskog suda za ljudska prava u predmetima 8588/79, 8589/79 Bramelid i Malstrom protiv Švedske , Evropski sud za ljudska prava priznaje da je vlasništvo nad deonicima, odnosno nad akcijama potpada pod zaštitu člana 1 Prvog protokola Evropske konvencije o ljudskim pravima , jer akcije imaju ekonomsku vrednost i kao takve predstavljaju imovinu .

Prema tome trećetuženi ima pravo na mirno uživanje svoje imovine i bilo koje ograničenje ili lišenje ove imovinu može biti opravdano jedino ako je u javnom ili opštem interesu .

Evropski sud u predmetu James protiv Ujedinjenog Kraljevstva (A98) daje domaćim vlastima određen stepen slobode u proceni postojanja problema i pravljenja inicijalne ocene javnog ili opšteg interesa, koji zahteva mere lišenja imovine što upućuje da svaka država ocenjuje šta je to javni ili opšti interes. Međutim javni ili ošti interes mora da se utvrdi zakonom, odnosno lišenje imovine može se izvršiti samo pod uslovima predviđenim zakonom i opštim načelima međunarodnog prava i nikakvog značaja za sud kod lišavanja ili ograničenja prava na mirno uživanje imovine nema priča o nekom opštem interesu koji ne proizilazi iz zakona.

Prema tome tvrdnja tužioca, kao javne institucije da ima pravo da traži lišavanje trećetuženog njegove imovine, stečene na zakonit način, zbog zaštite „opšteg interesa“ predstavlja pozivanje „vlasti“ na nezakonit rad suda i predstavlja potpuno nepoznavanje ljudskih prava i međunarodnih standarda u odnosu na pravo mirnog uživanja imovine.

Tužilac nije aktivno legitimisan da pobija izvršeni berzanski promet akcija , jer Agencija bez obzira na moć koji uživa ne spada u krug lica koja imaju pravo da vrše nadzor nad emisijama akcija kao i nad izvršenim prometom akcija na tržištu.

Prema tome tužba tužioca prema treće tužnom je neuredna i istu treba odbaciti . Međutim ako sud nađe da je tužba uredna onda trećetuženi predlaže da se tužbeni zahtev odbije jer isti nije zasnovan na zakonu i međunarodnim standardima.

Tuženi drugog reda

2. Tužba je neuredna i u odnosu na ostale tužene . Naime nije jasno zbog čega su tužbom obuhvaćeni prvo i drugo tuženi, kada se tužbeni zahtev ustvari odnosi samo na trećetuženog . Tužilac navodi da je drugotuženi svojim radnjama načinio štetu tužicu jer je otuđio 32.874 akcija iako se ne radi o akcijama drugotuženog nego o sopstvnim akcijama prvotuženog te da je u restituciji zbog raskida ugovora tužilac oštećen, jer je postao manjinski vlasnik . Drugotuženi je od tužioca kupio 141.682 akcije , i nakon raskida ugovora, subjekt privatizacije i Agencija imaju ukupno isti broj akcija koje su bile predmet privatizacije te prema tome nema umanjnja imovine odnosno privatizacionog kapitala . Tužilac smatra da nakon raskida treba da ima ukupno 174.556 akcija, odnosno 141.682 akcija koje su bile predmet privatizacije i još 32.874 akcija iz investicije , odnosno da je tužilac trebalo da se raskidom ugovora obogati za 32.874 akcije . Takav stav ne proizilazi iz Zakona o privatizaciji niti iz ZOO . U smislu člana 41 st. 2 Zakona o privatizaciji raskidom ugovora kapital koji je bio predmet prodaje prenosi se na Agenciju . U smislu člana 41a st. 3 Zakona o privatizaciji kupac nema pravo na povraćaj plaćenog iznosa na ime ugovorne cene . To su jedine posledice raskida ugovora regulisane Zakonom o privatizaciji . Agencija nije prodala 174.556 akcija nego je prodala 141.682 i to je i vraćeno . U smislu člana 132 ZOO posledice raskida ugovora su restitucija , ali i pravo na naknadu štete , međutim takva šteta mora da se dokaže i utuži što naravno tužilac izbegava , jer mu je lakše sa maglom od opštih interesa . Tužilac se poziva na presudu Vrhovnog suda tvrdeći da tužilac ima pravo da uveća imovinu u visini izvršene investicije . Presuda nije precedent niti se na ovaj slučaj može primeniti . U restituciji nakon raskida ugovora nema bogaćenja nego ima samo restitucije onog što je dato . Tužiocu je problem što je postao manjinski akcionar međutim tužilac mora biti manjinski vlasnik jer nije učestvovao u trećoj emisiji akcija . Privredno društvo i nakon izvršene privatizacije radi , povećava kapital i to mu nije zabranjeno ni jednim zakonom .

Tužilac traži da se u odnosu na drugotuženog utvrdi da drugotuženi nije vlasnik 108.808 akcija.

U smislu člana 188 ZPP tužba za utvrđenje može se podići kada je to posebnim propisima predviđeno kada tužilac ima pravni interes da sud utvrdi postojanje odnosno nepostojanje nekog spornog prava .

U konkretnom slučaju tužilac nema pravni interes da ustane sa tužbom za utvrđenje , jer među strankama nema spora u odnosu na 108.808 akcija .

U smislu člana 41a st. 2 Zakona o privatizaciji , raskidom ugovora, kapital koji je bio predmet prodaje prenosi se Agenciji . Prema tome , Agencija je nesporno, vlasnik kapitala koji je izražen u 108.808 akcija i to od momenta raskida ugovora odnosno od 17.09.2009 godine..

Da li je i kada će tužilac izvršiti prenos navedenih akcija u CR, ne interesuje drugotuženog , jer je Agenciji veoma dobro poznato da samo treba da obavesti Centralni registar o raskidu ugovora i posledicama raskida iz člana 41 st. 2 i da Centralni registar izvrši prenos akcija na tužioca .

Drugotuženi smatra da je tužba prema drugotuženoj bila nepotrebna jer je ugovor raskinut pre utuženja .

Odredba člana 41a Zakona o privatizaciji je odredba imperativne prirode i ovim članom je određeno da se ugovor smatra raskinutim ,ako kupac obavezu ne izvrši u naknadno ostavljenom roku od strane Agencije . Naime iz ovog člana proizilazi da rok koji Agencija ostavi kupcu da izvrši svoju navodno ne ispunjenu ugovornu obavezu, predstavlja fiksni rok izvršenja ugovora i da ,ako se u tom fiksnom roku ne izvrši ugovor, smatra se ugovor raskinutim ipso iure, a što je u saglasnosti i sa članom 125 ZOO. Imperativnost proizilazi iz reči “smatra se “ koja ne daje nikavu sumnju u imperativnost , jer kod dispozitivne odredbe stoje reči “može se smatrati” . Prema tome ako dužnik ne izvrši ugovor u fiksnom roku koji mu je dao poverilac ugovor se raskida po samom zakonu. Poverilac može održati ugovor na snazi ako po isteku roka , bez odlaganja , obavesti dužnika da zahteva ispunjenje ugovora u smislu člana 125 st. 2 ZOO. Agencija nije obavestila kupca da održava ugovor na snazi po isteku roka bez odlaganja , nego je po proteku više od tri meseca posle ostavljanja fiksnog roka i više od mesec dana nakon raskida ugovora po sili zakona ,dostavila obaveštenje o ostavljanu nekog naknadnog roka za ispunjenje obaveze. Ovo naknadno obaveštenje i poziv na izvršenje ugovora nemaju nikakvog pravnog značaja jer je pre toga ugovor raskinut ipso iure i kupac je već bio pokrenuo spor protiv Agencije dana 8.10.2009 godine zbog neosnovanog raskida ugovora . Davanje novih rokova kada je ugovor već raskinut predstavlja neku igru tužioca koja drugotuženog ne interesuje .Na osnovu imperativne norme člana 41 a Zakona o privatizaciji kao i na osnovu člana 125 ZOO ugovor je raskinut po sili zakona .

Obaveštenje o davnju fiksnog roka i upozorenja da se nakon isteka tog roka ugovor smatra raskinutim tužilac je dao na dan kada je dospevala treća rata na naplatu . Drugotuženi nije isplatio treću ratu , jer je za drugotuženog bilo jasno da će nastupiti raskid ugovora ipso iure jer je tužilac postavio vanugovorni, nemoguć uslov koji kupac nije mogao niti hteo da prihvati .

Prema tome tužilac u momentu podizanja tužbe dana 19.02.2010 god. nije imao pravni interes za vođenje spora utvrđujući tužbom jer je u momentu utuženja ugovor već bio raskinut dana 17.09.2009 god. što znači da od momenta raskida kupac već nije vlasnik 108.808 akcija.

Drugotuženi ostaje kod predloga da se tužba u odnosu na drugotuženog odbaci.

Tuženi prvog reda

3. U odnosu na prvotuženog kao i ostale tužene tužilac je postavio zahtev za pobijanje odluke donete na skupštini društva o povećanju osnovnog kapitala za iznos od 150.000.000,00 dinara ,odnosno treće emisije 300.000 akcija .Tužilac nalazi da je ova odluka ništava u smislu odredaba člana 109 i 110 ZOO koji se odnose na ništavost ugovora kao i u smislu članova 400b i 456 Zakona o preduzećima i člana 237 Zakona o privrednim društvima .O pobijanju skupštinske odluke uz pozivanje na odredbe o primeni odredaba ZOO , koji regulišu obligacione odnose nije vredno govoriti , jer pobijanje odluka organa

upravljanja društvom spada u kompanijsko , a ne u obligaciono pravo .Prema tome odredbe člana 109 i 110 ne mogu se primeniti na konkretan zahtev i na osnovu njih tužilac ne može da izvodi aktivnu legitimaciju za pobijanje kompanijskih odluka .

- a. Tužilac nije aktivno legitimisan za pobijanje odluke Skupštine koja je postala pravosnažna donošenjem odluke ,odnosno dana 13.04.2009 godine u smislu člana 299 Zakona o privrednim društvima, jer tužilac ne spada u krug lica iz člana 302 Zakona o privrednim društvima, koja imaju pravo pobijanja odluka . Tvrdnja tužioca da je aktivno legitimisan u zaštiti opštih interesa kao staraoc „tranzicionog kapitala“ nije jasna jer nije jasno o kojem kapitalu se radi međutim bilo šta da se pod tim podrazumeva tužilac ne može da ide izvan nadležnosti za pobijanje skupštinskih odluka iz navedenog člana .Takođe navodi tužioca da traži od suda konstataciju ništavosti , a ne da sud proglasi odluke ništavim nije jasna , jer Zakon o privrednim društvima ne poznaje ništavost odluka jer je ovim zakonom uveden institut pobijanja odluke umesto ništavosti.
- b. Međutim čak i ako se uzme da je tužilac aktivno legitimisan za vođenje ovog spora i u tom slučaju tužbeni zahtev nije osnovan . Odluka Skupštine se može pobijati ako je suprotna zakonu , osnivačkom aktu ili statutu.Odluka kojom se povećava kapital nije suprotna zakonu niti osnivačkim aktima . U smislu člana 237 Zakona o privrednim društvima odlukom akcionarskog društva se povećava osnovni kapital društva . U smislu člana 237stav 4 navedenog Zakona ,odluka o novoj emisiji akcija može se doneti tek nakon potpune uplate već upisanih akcija iz prethodne uspele emisije.
- c. U smislu člana 237 stav 5 Zakona o privrednim društvima predviđeno je ograničenje primene stava 4 Zakona , odnosno ograničenje iz stava 4 ne primenju se kod povećanja osnovnog kapitala pri statusnim promenama .U konkretnom slučaju u privatizacijom je došlo do statusnih promena kako u odnosu na vlasnika tako i u odnosu na promenu pravne forme društva. Kada se kapital privatizuje dolazi do izdavanja prve emisije akcija, na osnovu koje kapital postaje privatni čiji su vlasnici kupac i zaposleni, bez obzira da li je kupac isplatio cenu ili je preuzeo da cenu isplati u ratama . Prema tome prva emisija akcija nakon privatizacije smatra se uspelom i izvršenom , kada se postojeći kapital подели na akcije i kada se tako utvrđeno vlasništvo upiše u Centralni registar. Na osnovu tako upisanog akcijskog kapitala svi vlasnici akcija dobijaju pravo da odlučuju u skupštini prema broju akcija upisanih u vlasništvu akcionara. Polazeći od toga ,Agencija daje nalog kupcu u ugovoru da kupac donese na skupštini odluku o promeni pravne forme društva i da izvrši upis promene pravne forme u registar privrednih društva i da izvrši upis akcija u CR. Ne može Agencija neke odluke skupštine u odnosu na akcijski kapital da smatra zakonitim , a neke odluke da pobija zbog nezakonitosti.

- d. Agencija ne samo da je priznala odluke skupštine u odnosu na prvu emisiju akcija nego je prihvatila kao zakonitu i drugu emisiju akcija, iako ni tada u celosti kuporodajna cena nije bila plaćena .
- e. Prvotuzeni smatra da su sve odluke skupštine pravno valjane i donete na osnovu zakona jer čak i ako se primenjuje st 4 člana 237 Zakona i u tom slučaju je odluka o povećanju kapitala i trećoj emisiji akcija pravno valjana .
- f. Tužilac ovom tužbom pokušava da se vrati na upravljanje društvom svojinom, da uveća imovinu prisvajanjem kapitala iz treće emisije, koji je plaćen od strane trećetuženog i da kao većinski vlasnik zaustavi sve procese razvoja subjekta privatizacije.

Jelisaveta Vasilić
bivši sudija Višeg privrednog suda
sada advokat

АДВОКАТ
Јелисавета В. Василић
БЕОГРАД, Молерова бр. 70
Тел / факс: 653-198
Моб : 064/ 145-71-77